

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. В., 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. Ж. С.

Членове: Г. П. Й.
Н. Д. Н.

при участието на секретаря А. А. Т.
като разгледа докладваното от Н. Д. Н. Въззивно гражданско дело № 20211300500439 по описа за 2021 година

С Решение №342/23.07.2021г. по гр.д.№ 193/2019г. по описа на ВРС е прието за установено, с оглед събраните в производството доказателства, че ищецът не е доказал в производството, че е придобил правото на собственост върху процесния имот на твърдяното деривативно основание – осъществена приватизационна сделка, тъй като не е установил правото на собственост в патримониума на прехвърлителя - Държавата, към момента на прехвърляне на правото. Прието е, че със заповед №РД -19-498:03.11.1992г. на Министъра на културата за образуване на еднолични търговски дружества с държавно имущество е разпоредил преобразуване на такива, съгласно Приложения към заповедта от 2 до 29, включително под №6 се образува дружеството „В. ф.“ ЕООД, което поема активите и пасивите на Управление „Кинефикация В.“ по баланса му към 30.09.1992г. С договор за продажба на дружествени дялове от 28.01.1999г., „В. ф.“ ЕООД прехвърля на „В. ф. 98“ ООД 80 % от капитала си. С решение на ВОС от 07.06.2000г. по ф.д.№67/2000г. е вписано прекратяване на „В. ф.“ ЕООД, и преобразуването му във „В. ф.“ ООД, в което съдружници са „В. ф.98“ ООД с 80% от капитала и Държавата с 20% от капитала. С договор за приватизационна продажба Държавата продава на В. ф. 98“ ООД своите 20% и е вписано преобразуване на дружеството във „В. ф. ЕООД, и с решение от 29.11.2005г. на ВОС по ф.д.№67/2000г. е вписана промяна в наименованието му – „Н. И. Г.“ООД.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от „Н. И. Г.“ ООД с ЕИК

. и седалище и адрес на управление гр.В. против Решение №342/23.07.2021г. по гр.д.№ 193/2019г.по описа на ВРС, с което е отхвърлен предявения от жалбоподателя срещу Народно читалище „Ц.-1870“ В. ревандикационен иск за признаване за установено, че дружеството притежава право на собственост върху реално обособена част от 430 кв.м от имот с идентификатор 10971.502.198 /с номер по предходен план 209 в к-с Централна градска част/ по КККР на гр.В. с трайно предназначение на територията: Урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, която реално обособена част се намира в югоизточната част от посочения поземлен имот, при граници и съседни:от североизток-алея градски парк; от югоизток- поземлен имот №210 на Драматичен театър „Вл.Т.“В.от югозапад- поземлени имоти 0212 общински, от северозапад – сграда и терен на Народно читалище „Ц.-1870“ В. като границата между имота на Народно читалище „Ц.-1870“ и имота, собственост на „Н. И. Г. ООД представлява мислената линия, успоредна на северозападната и югоизточната граници на целия имот, минаваща по югоизточната калканна стена на сградата на читалището, ведно с построените в реално обособената част от имота: 1. сграда с идентификатор 10971.502.198.3 с площ от 10 кв.м. брой етажи:1, предназначение: допълващо застрояване; 2. сграда с идентификатор 10971.502.198.4 с площ от 50 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: сграда за култура и изкуство; 3. сграда с идентификатор 10971.502.198.5 с площ от 14 кв.м. брой етажи:1, предназначение: постройка на допълващо застрояване; 4. сграда с идентификатор 10971.502.198.6 с площ от 71 кв.м. брой етажи:1, предназначение: постройка на допълващо застрояване; 5. сграда с идентификатор 10971.502.198.7 с площ от 51 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: друг вид обществена сграда; включително всички други подобрения върху терена, в т.ч. масивна ограда с височина 2.80 м., който имот е обособен като лятно кино „Ц.“, и за осъждане на Народно читалище „Ц.-1970“ В. да предаде владението върху имота.

Излага се във въззивната жалба, че решението е недопустимо, необосновано, немотивирано и неправилно поради нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Сочи се, че районният съд се е произнесъл по непредявен иск, тъй като в производството не е оспорен акт за държавна собственост №1584/18.09.1995г.,който установява собствеността у праводателя на ищеца, както и че ответникът не оспорва правото на собственост върху сградите, по отношение на които съдът се е произнесъл с отхвърлително решение. Сочи се, че сградите са построени от Кинематика В., чиито правопреемник е дружеството-ищец. Твърди се, че липсват доказателства за придобиване по давност на имота от ответника, тъй като от 1909 година, когато имотът с площ от 913.75 кв.м. е дарен от държавата с крепостен акт, до настоящия момент давността е прекъсвана многократно.

Сочи се още, че съдът не е изложил мотиви относно събраните доказателства, достоверността и относимостта им, защо кредитира част от тях и не дава вяра на други. Излага, че решението е необосновано с оглед липсата на доказване от страна на ответника на твърдените придобивни

основания на тази част от имота, както и обема на собственост на ответника в размер 1328 кв.м. , както и с оглед безспорното установяване от страна на ищеца на придобиването на собствеността на основание приватизационна сделка, като правоприемник на Държавното предприятие “Кинефикация“, преобразувано в еднолично търговско дружество по ЗППДОП. Твърди се още, че имотът е съсобствен на страните, като дружеството има съсобственост върху 430 кв.м.

Моли да бъде отменено решението и бъде уважен предявения иск, като бъдат присъдени и разноските.

Въззиваемата страна в отговор на въззивната жалба излага, че жалбата е неоснователна, че решението е допустимо и правилно, както и че в мотивите са обсъдени всички събрани в производството доказателства. Сочи се, че решението е допустимо, тъй като съдът следва да анализира събраните доказателства, вкл. и акта за държавна собственост. По отношение на сградите сочи, че множеството претендирани сгради не съществуват, и ищецът не е доказал, че са съществували към момента на приватизационната сделка. Излага се, че площта на имота е различна, тъй като е бил различно урегулиран с действалите през годините регулационни планове, както и че не е установено основанията за собственост на държавата, като само оперативното управление на имота е била предоставено на Кинефикация В. поради което и при приватизацията на държавното предприятие имотът не е бил част от имуществото, което е прехвърлено на приобретателя. Излагат се доводи, че ответникът осъществява фактическа власт върху имота много повече от 10 години, необезпокоявано, видно и от сключено споразумение с „В. ф. на 06.03.2003 година. Сочи, че оплакванията в жалбата са бланкетни и неоснователни. Моли решението да бъде потвърдено и присъдени разноските

В писмени защиты страните поддържат изложените факти и обстоятелства и правните си доводи. Пред въззивната инстанция не са правени доказателствени искания.

Видинският окръжен съд, като взе предвид въззивната жалба и отговора и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Предявен е иск от „Н. И. Г.“ ООД с ЕИК . и седалище и адрес на управление гр.В. срещу Народно читалище Ц.-1870“ В. с правно основание чл.108 ЗС за признаване за установено, че дружеството ищец притежава право на собственост върху реално обособена част от 430 кв.м от имот с идентификатор 10971.502.198 /с номер по предходен план 209 в кв-с Централна градска част/ по КККР на гр.В., с трайно предназначение на територията: Урбанизирана, начин на трайно ползване: за друг вид застрояване, която реално обособена част се намира в югоизточната част от посочения поземлен имот, при граници и съседи:от североизток-алея градски парк; от югоизток- поземлен имот №210 на Драматичен театър „В..Т.“В.;от югозапад- поземлени имоти 0212 общински, от северозапад – сграда и терен на Народно читалище „Ц.-1870“ В., като границата между имота на Народно читалище „Ц.-1870“ и имота, собственост на „Н. И. Г.“ ООД представлява

мислената линия, успоредна на северозападната и югоизточната граници на целия имот, минаваща по югоизточната калканна стена на сградата на читалището, ведно с построените в реално обособената част от имота: 1. сграда с идентификатор 10971.502.198.3 с площ от 10 кв.м. брой етажи:1, предназначение: допълващо застрояване; 2. сграда с идентификатор 10971.502.198.4 с площ от 50 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: сграда за култура и изкуство; 3. сграда с идентификатор 10971.502.198.5 с площ от 14 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: постройка на допълващо застрояване; 4. сграда с идентификатор 10971.502.198.6 с площ от 71 кв.м. брой етажи:1, предназначение: постройка на допълващо застрояване; 5. сграда с идентификатор 10971.502.198.7 с площ от 51 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: друг вид обществена сграда; включително всички други подобрения върху терена, в т.ч. масивна ограда с височина 2.80 м., който имот е обособен като лятно кино „Ц.“, и за осъждане на Народно читалище „Ц.-1970“ В. да предаде владението върху имота. Сочи се придобивно основание приватизационен договор от 28.01.1999г. за продажба на капитала на „В. .ф“ ЕООД , създадено през 1992г с изцяло държавно имущество, и поело активите и пасивите на ДП „Кинификация В.Купувачът „В. ф. 98“ ООД купува 750 дяла от дружеството, а с договор от 26.06.2003г. купува и останалите 188 дяла и стават едноличен собственик на капитала. През 2005 година дружеството В. филм ООД е преименувано на Н. И. Г. ООД. Твърди с,че в капитала на преобразуваното В. филм ООД е било включен и имот Лятно кино Ц. , находящо се на площад Б. с площ от 430 кв.м., построено през 1959 г., държавна собственост, съгласно представения акт за държавна собственост.

Ответникът оспорва иска с твърдения, че посочената част не е собственост на ищеца, тъй като е част от имот, собствен на ответника, никога не е била държавна собственост и не е могла да бъде придобита впоследствие от търговските дружества по приватизационната сделка. Сочи, че читалищната собственост не подлежи на отчуждаване, и е извадена от гражданско обръщение. Сочи се още , че собственикът на терена е и собственик на постройките в него. Оспорва се съществуването н а постройките или се твърди, че се намират в дворното място на Драматичен театър В. а не в спорните реално обособени 430 кв.м.

С Решение №342/23.07.2021г. по гр.д.№ 193/2019г. по описа на ВРС ВРС, с оглед събраните в производството доказателства, е отхвърлил предявения иск, поради липса на твърдяното деривативно основание – осъществена приватизационна сделка, по силата на която имотът е придобит от ищеца, и липса на установяване на правото на собственост в патримониума на прехвърлителя - Държавата, към момента на прехвърляне на правото. Със заповед №РД -19-498:03.11.1992г. на Министъра на културата за образуване на еднолични търговски дружества с държавно имущество е разпоредил преобразуване на такива, съгласно Приложения към заповедта от 2 до 29, включително под №6 се образува дружеството „В. ф.“ ЕООД, което поема активите и пасивите на Управление „Кинификация В. по баланса му към 30.09.1992г. С договор за продажба на дружествени дялове от 28.01.1999г.,

„В. ф.“ ЕООД прехвърля на „В. ф. 98“ ООД 80 % от капитала си. С решение на ВОС от 07.06.2000г. по ф.д.№67/2000г. е вписано прекратяване на „В. ф.“ ЕООД , и преобразуването му във „В. ф. ООД, в което съдружници са „В. ф. 98“ ООД с 80% от капитала и Държавата с 20% от капитала. По силата на договор за приватизационна продажба Държавата продава на В. ф. 98“ ООД своите 20% . Вписано е преобразуване на дружеството във „В. филм“ ЕООД, и с решение от 29.11.2005г. на ВОС по ф.д.№67/2000г. е вписана промяна в наименованието му – „Н. И. Г.“ООД.

Предвид предстоящата приватизационна сделка, е представен информационен меморандум от 30.08.1998г., изготвен съгласно Наредба за условията и реда за предоставяне на информация при продажбите по ЗППДОП, в който е записано, че държавно предприятие „Кинефикация“ В. е преобразувано във „В. ф. ЕООД, както и че според изготвена от община В. скица, лятно кино Ц. – имот 970, кв.371 има площ 1339 кв.м. и няма документи за собственост на терена на същото. В меморандума е записано, че земята не се води на баланса на дружеството.

От двете страни са представени констативни нотариални актове за собственост: С №158, т.V, нот.д.№2344/1997г. на Нотариус при ВРС ответникът е признат за собственик на имот 970 с площ 1318 кв.м. в кв.371, идентичен с имота по крепостен акт 351/1909г.; С акт № 38, т. II, нот.д.№ 231/2002г. , съставен на 17.05.2002. на нотариус Б.Т., „В. ф.“ ООД е признат за собственик на 430 кв.м. реално обособена част от ПИ 209, идентичен с ПИ 970 в кв.37 1 по стария кадастрален план на гр.В..

От Акт за държавна собственост 1584/18.08.1995 г., е видно, че реалната част от 430 кв.м. , представляващ Лятно кино „ц“ е актувана като държавна собственост, и на основание чл.77 НДИ и е предоставена за оперативно управление на „В. ф. ЕООД. В акта липсва описание и посочване на имот, квартал, парцел, и планоснимачен номер, посочен е в графа 4 / бивш собственик на имота/ Кинефикация В., а в графа 6 е посочено, че бивш собственик няма. Със Заповед №529/14.04.2000г. на Областен управител и приложени доказателства с вх.№ от 13.04.2000г. на управителя на В. ф. ООД, наредено имотът да се отпише от актовете книги за държавна собственост.

От приетите заключения на технически експертизи по делото е установено, че имотът през годините, с оглед действащите в различни периоди кадастрални и регулационни планове, е имал различна площ. С крепостен акт от 1909 г. на Читалище Ц. са дарени 913.75 кв.м. , имотът е с кадастрален номер 2 в кв.73. , 1929г.- 1150 кв.м., 1946-1948г. – 1471 кв.м., 1964г.- 1330 кв.м., 1965г.- 1908 кв.м. 1974 г.- 1318 кв.м., 2000г.- 1329 кв.м. Свидетелските показания на разпитаните свидетели установяват не са противоречиви, кореспондират помежду си и с останалите събрани доказателства по делото. Същите не установяват владение и ползване на поземления имот като правомощия на собственика на същия както от страна на ищеца, така и на неговите праводатели.

С оглед изложеното от страните и събраните по делото доказателства, Окръжен съд-В. приема за установено следното от фактическа страна:

От събраните в производството писмени доказателства и заключения на съдебно технически експертизи се установява, че с крепостен акт № 531/1909г. на Видинско българско читалище Ц. е дарено държавно празно място от 913.75 дка.

От проектосметна документация и технико-работен проект за лятно кино В. от 24.06.1959г. се установява, че е проектирана направа на ел. инсталация на киното, през 1976-78г. е извършен основен ремонт и преустройство на лятно кино „Ц.“, като ДП Кинефикация гр.В. в качеството на инвеститор ще изпълни строителството чрез възлагане на СМК В..

Видно от заповед №РД -19-498:03.11.1992г. на Министъра на културата за образуване на еднолични търговски дружества с държавно имущество е разпоредил преобразуването им, съгласно Приложения към заповедта от 2 до 29, включително под №6 се образува дружеството „В. ф.“ ЕООД, което поема активите и пасивите на Управление „Кинефикация В.“ по баланса му към 30.09.1992г. Едноличното ООД със 100% държавно имущество е вписано в търговския регистър по ф.д.№26/1993г. с решение на ВОС №34 /17.02.1993г.

С Акт за държавна собственост 1584/18.08.1995 г., на Областен управител на област В., реалната част от 430 кв.м. , посочена като Лятно кино „Ц.“ е актувана като държавна собственост, и на основание чл. 77 НДИ е предоставена за оперативно управление на „В. ф.“ ЕООД. Липсва описание на имот, квартал, парцел, и планоснимачен номер, посочвена е противоречива информация относно бивш собственик на имота- в графа 4 като бивш собственик на имота е посочена Кинефикация В., а в графа 6 е вписано, че бивш собственик няма. В Устав на Народно читалище Ц. от 1996г е вписано, че притежава собственост имот като дарение с крепостен акт 351/1909 в размер 913.75 кв.м. на пл.Б. 3МЖ от 658.40 кв.м. и земеделска земя в м.Алимана о 250 дка. С нотариален акт – констативен №158, т.V, нот.д. №2344/1997г. на Нотариус при ВРС на 09.09.1997г. ответникът е признат за собственик на имот 970 с площ 1318 кв.м. в кв.371, идентичен с имота по крепостен акт 351/1909г.; В становище от община В. за отписване на имот- лятно кино Ц. В. от актовете книги за държавна собственост, е посочено че същото е построено през 1959г. върху читалищна земя, като част от кинокомплекс със салона в сградата на читалището. От построяването е стопанисвано от ОУ Кинефикация и В. ф. ООД, като през 1985г. се преустановява стопанисването, а през 1989г. спира дейността на киносалона в сградата. От информационен меморандум , изготвен на 30.08.1998г., съгласно Наредба за условията и реда за предоставяне на информация при продажбите по ЗППДОП, се установява, че „Кинефикация“ В. е преобразувано във „В. ф.“ ЕООД, което поема всички активи и пасиви на първото предприятие по баланса му към 30.09.1992г. Посочено е, че дружеството няма документи за собственост на терените на кино Дружба, лятно кино Толбухин и лятно кино Ц., че земята на се води по баланса на дружеството, както и че дружеството упражнява предмета си на дейност в собствен сграден фонд- основно в един киносалон и две летни кина в гр.В. които не функционират. Според изготвена от община В. скица, лятно кино Ц. – имот 970, кв.371 има площ 1339 кв.м. и няма документи за собственост на терена на същото. В меморандума е

записано, че земята не се води на баланса на дружеството.

С договор за продажба на дружествени дялове от 28.01.1999г., „В. ф.“ ЕООД прехвърля на „В. ф. 98“ ООД, регистрирано и вписано с решение №255/22.10.1998г. на ВОС по ф.д.№ 81/1998г., 80 % от капитала си. Със Заповед №529/14.04.2000г. на Областен управител и приложени доказателства с вх.№ от 13.04.2000г.на управителя на В. ф. ООД, наредено имотът да се отпише от актовете книги за държавна собственост. С решение на ВОС от 07.06.2000г. по ф.д.№67/2000г. е вписано прекратяване на „В. ф. ЕООД , и преобразуването му във „В. ф.“ ООД, в което съдружници са „В. ф. 98“ ООД с 80% от капитала и Държавата с 20% от капитала. С акт № 38, т.П, нот.д.№231/2002г. , съставен на 17.05.2002г. на нотариус Б.Т., „В. ф.“ ООД е признат за собственик на 430 кв.м. реално обособена част от ПИ 209, идентичен с ПИ 970 в кв.371 по стария кадастрален план на гр.В. С договор за приватизационна продажба от 26.06.2003г. Държавата продава на В. ф. 98“ ООД останалите 20.04 % от капитала на „В. ф.“ ООД.С решение от 24.07.2003г. по ф.д.№ 67/2000г. на ВОС е вписано преобразуване на дружеството в еднолично такова с наименование „В. ф.“ ЕООД, и с решение от 29.11.2005г. на ВОС по същото фирмено дело е вписана промяна в наименованието му – „Н** И* ГГ***“ООД. Видно от писмо да Областна администрация В** от 04.09.2017г. от читалището е изготвен план за реновиране на обект Открита сцена на НЧ „Ц** 1870“ С писмо от Областен управител на област В** до читалище Ц** 1870г. от 15.11.2017г. е поискано почистване на терена на лятното кино от читалището, като собственик на имота. С граждански договор от 17.11.2017г. от НЧ Ц* е възложено изрязване на дърветата в лятното кино. Видно от скица на ПИ 10971.502.198 на СКГГ №15-476455/12.07.2018г. ,с площ 1328 кв.м. се установява, че 7 бр.сгради, вкл. спорните: 1. сграда с идентификатор 10971.502.198.3 с площ от 10 кв.м. брой етажи:1, предназначение: допълващо застрояване; 2. сграда с идентификатор 10971.502.198.4 с площ от 50 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: сграда за култура и изкуство; 3. сграда с идентификатор 10971.502.198.5 с площ от 14 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: постройка на допълващо застрояване; 4. сграда с идентификатор 10971.502.198.6 с площ от 71 кв.м. брой етажи:1, предназначение: постройка на допълващо застрояване; 5. сграда с идентификатор 10971.502.198.7 с площ от 51 кв.м. брой етажи: 1, предназначение: друг вид обществена сграда. За всяка от сградите е издадена скица, всички с дата 01.11.2018г. Не се установява в производството от събраните доказателства, с оглед датата на скиците и отразеното в тях, че сгради с идентификатори №10971.502.198.3, 10971.502.198.4 и 10971.502.198.6 се намират в пределите на имота, нито че спорните сгради съществуват.

След като взе предвид събраните по делото доказателства, ВОС прие за установено следното от правна страна :

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правната квалификация на предявените искове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективирана в решения на Върховния касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото -само за приложението на императивни материално правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото. По останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, въззивната жалба се явява неоснователна, поради следните съображения:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл.108 ЗС, по който се е и произнесъл с крайния съдебен акт, като е отхвърлил иска като неоснователен поради липса на установено право на собственост в патримониума на ищеца на твърдяното деривативно придобивно основание. Въпросът относно елементите на придобивното основание по чл.17а ЗППДОП/ отм./ във връзка с установяване на активната материалноправна легитимация на ищеца по ревандикация е разгледан в решение №96/06.07.2010г. на ВКС по т.д.№ 886/2009г. , решение №1079/05г. на ВКС, IV г.о., решение №889/07г. на ВКС, II г.о., решение №81/08г. на ВКС V г.о. и решение № 391/03г. на ВКС, IV г.о., с които е

мотивирано, че ако на държавно предприятие е предоставен недвижим имот за стопанисване или управление, с акта на преобразуването му в еднолично търговско дружество собствеността върху този имот преминава в патримониума на това дружество.

Приема се от ВКС, че диференциацията на съществувалата, с оглед чл.15 Конституцията /1971г. отм./единна държавна собственост последователно, законодателно е поставян въпросът за транслагацията на правото на собственост върху имуществото, предоставено от държавата на държавните предприятия за стопанисване и управление. Макар и с чл.62 ТЗ / ред.1991г./ и Закон за образуване на еднолични търговски дружества с държавно имущество /отм./ да е регламентирана изрично възможността за образуване и преобразуване на държавните предприятия в еднолични търговски дружества с държавно имущество, в тях не са очертани вещноправните последици от преобразуването. За първи път тези последици са регламентирани с ПМС №201/25.10.1993г. за прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти при образуването, преобразуването и приватизирането на държавни предприятия. С това постановление е установена вещната транслагация на правото на собственост, принадлежало до този момент на държавата върху имуществата - движими и недвижими, които са били предоставени на предприятията за стопанисване и управление към момента на преобразуването на тези предприятия в еднолични търговски дружества. С разпоредбата на чл.17а ЗППДОП/ отм./ по същество е възпроизведена разпоредбата на чл.1, ал.1 ПМС №201/93г. / една от очертаните в постановлението хипотези/, като окончателно е определено преобразуването на държавни и общински предприятия като деривативен способ за придобиване на право на собственост. Този извод следва от това, че преобразуването търговско дружество придобива собствеността, само ако имота е бил собственост на държавата, респ. общините при условията на частно правоприемство. Обсъжданата норма на чл.17а ЗППДОП/ отм./ установява, че при преобразуването на държавни предприятия в еднолични търговски дружества с държавно имущество, имуществото предоставено за стопанисване и управление на тези предприятия с акта на преобразуването се предоставя в собственост на тези дружества, освен ако не е предвидено друго. От този регламент следва да бъдат изведен и фактическият състав, образуващ сложния юридически факт на придобиване право на собственост по цитирания текст. Изисква се наличие на собственост в лицето на държавата по отношение на конкретно определено имущество, отстъпването на това имущество за управлението и стопанисването му от държавно предприятие, което в момента на преобразуването му в търговско дружество има право на оперативното управление върху него, включването в баланса на новообразуването дружество на това имущество и съответствието на това право с акта на преобразуването му / т.е. в този акт следва да не е предвидено друго по отношение на включването на имуществото в капитала на новообразуването еднолично търговско дружество/. Установяването на наличие на право на собственост в лицето на търговското дружество следователно, изисква установяване на всички осяществени

факти относими към посочения фактически състав в съотносимост на кумулативност. Законът не поставя никакви други изисквания за валидното осъществяване на вещната трансация. Поради това с установяването на изброените факти следва да се счита, че правото на собственост е преминало в патримониума на търговското дружество и то се легитимира като негов собственик. Същото се приема и в решение 118/22.03.2012г. по гр.д.1370/2010г. на ВКС - фактическият състав, очертан от нормата на чл. 17а от ЗППДОП за придобиване право на собственост на конкретно определено имущество от преобразуваните еднолични търговски дружества с държавно участие включва следните юридически факти: 1.отстъпването на това имущество за стопанисване и управление на държавно предприятие, което в момента на преобразуването му в търговско дружество има право на оперативно управление върху него, 2.включването в баланса на новообразуваното дружество на това имущество и 3. с акта на преобразуването му да не е предвидено друго по отношение на включването на имуществото в капитала на новообразуваното еднолично търговско дружество/. Тези предпоставки следва да са налице кумулативно и при наличието им правото на собственост преминава в патримониума на търговското дружество и то се легитимира като негов собственик. В този случай имуществото излиза от патримониума на държавата с акта на преобразуване.

От събраните доказателства в производството не е установено, че процесният недвижим имот – реална част от 430 кв.м. е бил предоставен за оперативно управление на ДП Кинематография Видин, което е в съответствие и с разпоредбите на Закона за кинематографията обн., ДВ, бр. 78 от 5.04.1948 г., и отменен 29.04.2000 г. , предвиждащи в чл. 5 национализация на всички филмови предприятия, съоръжения и апарати, както и се национализират и остават собственост на държавата, т.е. общонародна собственост, всички проекционни киноапарати за нормален и 16 мм. филм и техните принадлежности, които са собственост на частни, физически и юридически лица, като от тази национализация се освобождават обществените организации и народни читалища - чл. 7 от закона.Законът не регулира право на собственост върху поземлени имоти или сгради. Не е установено, и че е включен в баланса на новообразуваното еднолично дружество с ограничена отговорност. Напротив, изрично е посочено в информационен меморандум от август 1998г. за приватизация на „Видин филм“ ЕООД, че дружеството няма документи за собственост на терена на лятно кино Цвят, както и че земята на се води по баланса на дружеството, поради което и спорния имот с акта на преобразуването не е предоставен в собственост на това дружество, както и не би могъл да се придобие от купувача по приватизационната сделка. Следва да се посочи, и че е невъзможно след като с АДС частта е актувана като държавна собственост и е предоставена за оперативно управление на образуваното държавно ЕООД В* ф* на 18.08.1995г., т.е счита се, че е държавна собственост до деактуването през 2000г. , с договор за продажба на дружествени дялове от 28.01.1999г., същото дружество „В* ф*“ ЕООД да

прехвърли 80% от дружествените дялове, в имуществото на което дружество се излагат доводи, че е съществувало правото на собственост към момента на прехвърлянето.

С оглед горното и с оглед предмета на доказване при предявения от ищеца иск, следва да се приеме, че не е установено правото на собственост на ищеца на посоченото придобивно основание, както върху частта от поземления имот, така и върху построените в него сгради, като не са събрани доказателства, че такива съществуват и то в спорната част от имота.

С оглед липсата на предявен насрещен иск за собственост, не следва да се анализира наличие на право на собственост на ответника, респективно на какво основание е придобито, тъй като наличието на право на собственост на ответника не е част от предмета на спора, респективно на доказване в първоинстанционното, и настоящото производство, а само наличието на правото в патримониума на ищеца.

За пълнота следва да се отбележи, че от заключенията на приетите технически експертизи по делото установяват, че имотът, дарен на ответника през годините, с оглед действащите в различни периоди кадастрални и регулационни планове, е имал различна площ, като към него са придавани и отнемани части. С крепостен акт от 1909 г. на Читалище Ц* са дарени 913.75 кв.м., имотът е с кадастрален номер 2 в кв.73 и за него е отреден парцел IV - за читалище Цвят в кв. 73 по план за дворищна регулация, утвърден със заповед № 1274 от 16.10.1908г и е с площ 1150 кв.м., като е предвидено застрояване на 636 кв.м., и незастроената част е 494 кв.м. С тази площ е имота и при даване на строителна линия през 1926 г. за започване постройката на читалището, съгласно чл.51 Закона за благоустройството /отм/. През 1953 г., при действието на отменения ЗПИИМ – приет с ДВ, бр. 227/1949г. имотът е в кв. 47, и е с кадастрален №2, в който е построена МЖЗ на читалище Ц*. В периода 1946-1948г. – е с площ от 1471 кв.м., а съгласно план от 1964г.- 1330 кв.м. В плана от 1965г. се появява отреждане за лятно кино Ц*, където кино Ц* и лятното кино Ц* са урегулирани в общ парцел УПИ II в кв.27, като площта за киното е 998 кв. м. а за лятното кино- 423 кв.м., от имота на читалището се отнема за киното и му се придава от североизток, като площта на УПИ II в кв.27 по плана е 1908кв.м., разликата от 487 кв.м. е придаваемо място от североизток към парка. Посочения кадастрален номер 2 по плана от 1965г. се отнася за имота, в който се намират и читалище Ц* и лятното кино Ц*. През 2000г. имот 209 от 1329.00 кв.м.е урегулиран, заедно с ПИ 211 и ПИ 212 в парцел XVII „За читалище Ц* и обществено обслужване“ в кв.371 съгласно кадастрален план, одобрен със заповед №РД-02-14.1816 / 11.10.2000г.

Съгласно чл. 39, ал. 3 ЗПИИМ /отм./ за придадените по дворищна регулация части от собственост върху недвижим имот на едно лице към парцели на други лица, собствеността се придобива по силата на самия план. През 1973г. е влязъл в сила ЗТСУ /отм./ - приет ДВ, бр. 62/1973г. който отменя ЗПИИМ. По ЗТСУ /отм./ отчуждителното действие на дворищно – регулационен план е установено с разпоредбата на чл. 110, ал. 1, съгласно която недвижимими имоти,

придадени от парцела на едно лице, към парцели на други лица, се смятат за отчуждени от деня на влизане в сила на дворищно – регулационен план. Както по ЗПИИМ /отм./, така и по ЗТСУ /отм./, плащането на паричното обезщетение, респ. получаването на имотно обезщетение, не е елемент от фактическия състав на отчуждаването на части от един имот, които се придават към друг с дворищно – регулационен план. Определеното обезщетение поражда само облигационни правоотношения между собственика на имота, от к С приемането на ЗУТ, обн. ДВ, бр. 1/2001г., в сила от 31.03.2001г., се отменя ЗТСУ и фактическият състав, на промяната на собствеността върху засегнатите имоти или части от тях при отчуждаване или промяна на границите им с подробни устройствени планове по чл. 15 и чл. 17 ЗУТ, е сложен, като включва два елемента: гражданско – правен /сделка, при това сключена в определена от закона форма за действителност/ и административно – правен /влязла в сила заповед на административния орган по чл. 129 ЗУТ/. който се отчуждава част и този, притежаващ съседния имот, към който тази част се придава.

Предвид горното, и с оглед площта на имот 209 от 1329.00 кв.м., урегулиран в парцел XVII , кв.371 съгласно кадастрален план, одобрен със заповед №РД-02-14.1816 / 11.10.2000г. следва да се приеме, че собственикът на имота е придобил правото на собственост върху придаваемото място по силата на самия регулационен план.

Видно е, че уголемяването на имота е по силата на влезлите в сила териториално-устройствени планове с директно отчуждително действие до 2001 г. до влизане в сила на ЗУТ. Няма писмени, нито други доказателства за наличие на поземлен имот- държавна собственост, който да е бил обособен изрично за лятно кино Ц* по кадастралните и регулационни планове /т.8 от заключение на стр.185 от делото/, който да е предоставен на ДП Кинификация В* за оперативно управление и впоследствие включен в капитала на преобразуваното еднолично дружество с ограничена отговорност с държавно имущество.

Оплакването в жалбата за недопустимост на решението съдът намира неоснователно. С оглед оспорването на правото на собственост на ищеца като приобретател по приватизационна сделка, съдът е изследвал наличието на правото в патримониума на прехвърлителя, и представения в тази връзка Акт за държавна собственост. Обсъдена е доказателствената сила на представения акт за държавна собственост, като съдът се е позовал и на съдебната практика, която е категорична, че актовете за държавна собственост като официални документи имат само декларативно действие за собствеността на държавата, но не се ползват с конститутивен ефект. Според чл.5 ЗДС актът за държавна собственост, съставен по надлежния ред и форма, има качеството на официален свидетелстващ документ, който само констатира собствеността на държавата, без да я поражда. Аналогично на възприетото в Тълкувателно решение № 11/2012 г. от 21.03.2013 г. по т.д. №11 /2012 г. на ОСГК на ВКС досежно доказателственото значение на констативния нотариален акт, на

основание чл.179, ал.1 ГПК актът за държавна собственост се ползва с обвързваща материална доказателствена сила само за отразените в него факти /включително фактът, че държавният имот е предоставен на ведомство за изпълнение на функциите му/, а за собствеността на държавата и нейният характер следва да му се признае легитимиращо действие, по силата на която актуваният имот се счита за държавна, респ. за публична държавна собственост, до доказване на противното, като държавата не носи тежестта да доказва основанието, на което е съставен актът за държавна и конкретно за публична държавна собственост. Съдът обаче не е обвързан да приеме, че държавата е собственик на актувания имот, а формира този правен извод по вътрешно убеждение, с оглед на всички доказателства по делото и разпоредбите на закона. В случай, че по делото са събрани доказателства, отричащи принадлежността на правото на собственост към патримониума на държавата, съдът на общо основание следва да формира извод в противен смисъл, без да е сезиран с възражение на противната страна по спора, тъй като има служебното задължение да обезпечи правилното приложение на императивния материален закон /чл.5 ГПК/, а уредбата на основанията за придобиване собствеността на държавата е от императивен порядък –решение № 149 от 12.06.2013 год. по гр. д. № 647/12 год. IV г.о. В решение №181/17.12.2019 по дело №66/2019 на ВКС, ГК, I г.о. е прието, че за да се ползват съгласно чл.179, ал.1 ГПК, като официални документи, с обвързваща съда материална доказателствена сила относно удостовереното право на собственост, тези актове следва да съдържат не само описание на имота и местонахождението му, но и посочване на фактическото и правно основание, по силата на което имотът е придобит от държавата или от общината. В този смисъл и решение № 87 от 01.08.2018 г. по гр.д.№ 2714 от 2017 г. на ВКС, ГК, I г.о., решение № 81 от 24.07.2018 г. по гр.д.№ 4029 от 2017 г. на ВКС, ГК, II г.о. и др. Актове за държавна или общинска собственост, които съдържат описание на фактическото и правно основание за придобиване на собствеността, се ползват с обвързваща материална доказателствена сила относно удостовереното в тях право на собственост на държавата или на общината. Обратното- несъдържащите описание на фактическото и правно основание за придобиване на собствеността актове за държавна или общинска собственост нямат такава материална доказателствена сила. Съдът е изложил доводи в тази връзка, че поради липсата на описание на имота и фактическото и правно основание за придобиването му от държавата актът не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила. Поради изложеното и с оглед ТР №11 от 21.03.2013г. на ВКС по т.д.№11/2012г. на ОСГК, в случая не намира приложение производство по чл.193 ГПК и съдът не е открил и провел такава.

По отношение оплакването за недопустимост на решението досежно построените в имота сгради и липсата на мотиви на съда по отношение правото на собственост върху същите, съдът намира за неоснователно. Оплакването касае неправилността на решението, тъй като се отнася до съществуването или несъществуването на спорното материално право, а не недопустимостта на същото, което се отнася до правото на иск, наличието на

отрицателна процесуална предпоставка или липсата на положителна такава или пък десезирането на съда изцяло или отчасти, каквито оплаквания не се правят. От представените доказателства и с оглед липсата на право на собственост върху поземления имот ,в който са били построени, и при евентуално наличие на сградите, което също не е установено, следва да се приеме, че следват собствеността на земята по солата на приращението - чл.92 ЗС.

Касателно оплакванията за неправилност на решението, същите са неоснователни. По отношение акта за държавна собственост следва да се има предвид изложеното по-горе. Съдът е обсъдил както писмените, така и гласните доказателства и заключенията на назначените технически експертизи. Относно лаконичното позоваване на ищеца на съсобственост върху спорния имот, същото е неоснователно по изложените вече съображения, и предвид липсата на доказателства за това.

Правилно районният съд е достигнал до извода, че предявения ревандикационен иск не е доказан в основанието си и е отхвърлил същия, поради което решението следва да бъде потвърдено.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

На основание чл.78, ал.3 ГПК следва да бъдат присъдени разноси на ответника за адвокатско възнаграждение във въззивното производство в размер 1372.00 лева, внесени по банков път , видно от платежно нареждане за кредитен превод от 01.11.2021г.

Поради горното , ВОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №342/23.07.2021г. по гр.д.№ 193/2019г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА „Н* И* Г*“ ООД с ЕИК * и седалище и адрес на управление гр.Видин, ул.А*. С* М* №* представлявано от К* К*- Управител, да заплати на НЧ Ц**1870“ Видин, *** с адрес гр.В**, ул.Б** №* представлявано от В* М* И* –Председател и Л* И* –Секретар, сумата 1372.00 лева, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчване на препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

